

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 196 (06/05) - 050307

arbetarmakt.com

Innehåll

- Behöver vi ett kvinnoparti?
- Möte i Stockholm: Varför förtrycks kvinnan - hur kan vi krossa förtrycket?
- Ger Abu Mazen efter för Israel?
- Stöd till slovakiska arbetare
- Iraksolidaritet bildat i Stockholm
- Lämna vårt land nu
- Motståndet mot ockupationen
- Oavsett Bush eller Schröder: Kamp mot imperialismen
- Vad håller CwI på med?
- Protester mot ockupationen av Irak 19 mars

Behöver vi ett kvinnoparti?

Gudrun Schyman och hennes allierade i det feministiska lägret har på sistone rest frågan om ett feministiskt parti. Det finns verkligen fog för att tala om ett feministiskt etablissemang idag. Var befann sig exempelvis merparten av dessa år 2003 då arbetarkvinnorna i Kommunal gick ut i strejk för högre löner för sitt slit? Och vad säger feministerna om den nedskärningspolitik som slagit så hårt mot särskilt kvinnor, invandrare och ungdomar under åren av kommunal bantning? Frågan är berättigad och belyser de tongivande feministernas problem – de har inget klassperspektiv i utarbetandet av sin politik och kan därför inte erbjuda en hållbar väg framåt i kampen för kvinnors frigörelse. Det är i det ljuset man ska se Schymans senaste linje om att skapa en koalition av kvinnor oavsett politisk tillhörighet. Mycket av det feministerna säger är så klart sant och mycket vettigt. Kampen mot sexslavhandeln och kampen mot sexuella trakasserier är en angelägenhet för alla progressiva människor. Men vi som kämpar för kvinnofrigörelse måste kombinera denna kamp med kampen mot själva det system som tjänar på kvinnoförtrycket. Eller för den delen det system som skapar grunden för en situation där unga marginaliserade kvinnor i fattiga länder till varor på en internationell marknad. Detta system är det kapitalistiska klassamhället. Att inte bekämpa detta är att ta ställning för enbart de privilegierade kvinnornas sak. Därför måste kvinnorörelsen avvisa Gudrun Schymans och de svenska feministernas försök att skapa en allians över klassgränserna!

Kämpa för en kvinnorörelse baserad på arbetarkvinnorna!

När Stockholms landsting gör det dyrare att besöka gynekologen eller spädbarnsmottagningen; När kommunerna i arbetarförorterna sparar pengar genom att nedprioritera behandlingen av unga kvinnor med missbrukarproblem eller psykisk ohälsa; När skolor gör sig av med kamrattstödjare och kuratorer; När de låga lönerna och osäkra anställningsvillkoren fortsätter att prägla de

kvinnodominerade yrkena; När kvinnojourer i Uppsala eller Falun hotas av nedläggning p.g.a. otillräckligt kommunalt stöd...

...Då är det så klart kvinnofrågor OCH klassfrågor det handlar om på samma gång!

För att bryta det nuvarande dödläget måste kvinnorörelsen organisera sig och den måste föra ut kvinnokampen tillsammans med klasskampen i förorterna, i skolorna och på arbetsplatserna. Kvinnorörelsen måste VÄLJA SIDA – kämpa för att inkludera arbetarkvinnornas intressen, ta ställning för de invandrade kvinnornas kamp mot det specifika systematiska förtryck de ofta utsätts för och ta strid för kvinnans jämlikhet i alla sammanhang. Vi måste kort och gott kämpa för att bygga upp en kvinnorörelse baserad på arbetarklassens kvinnor. Vi måste också kämpa för att kvinnokampen integreras i den globala kampen mot socialt förtryck i dess olika former liksom i den globala kampen mot kapitalism, imperialism och krig. Vi måste verka för att skapa allianser för kvinnors och andra förtryckta gruppers frigörelse i global skala och därför aktivt delta i de internationella sociala forumen och i de globala protesterna mot den globala kapitalismen. Tycker du som vi? Gå med!

www.revolution.se

Möte i Stockholm: Varför förtrycks kvinnan - hur kan vi krossa förtrycket?

Kom och diskutera!

Måndagen den 14 mars, kl. 19.00

Bokhandeln Radikal, Industrigatan 7B (t-bana: Fridhemsplan), karta se www.radikal.se

Arrangörer: REVOLUTION

Ger Abu Mazen efter för Israel?

Sedan Arafats död i november har politiska och diplomatiska händelser kommit slag i slag. Den 9 januari valdes Abu Mazen till president för den palestinska myndigheten genom allmänna val på Västbanken och i Gazaremsan. I början av februari tillkännagavs en formell vapenvila mellan PLO och Israel vid ett toppmöte mellan Abu Mazen och Ariel Sharon i Sharm al-Sheik.

Vapenvilan inkluderar på den palestinska sidan stopp för angrepp på israeliska civila, bosättare och soldater och ett löfte från Abu Mazens nya administration att slå till mot "extremisterna" i Hamas och Islamiska Jihad. Sharon lovade för sin del att inställa riktade mord på palestinska militanter, tillbakadragande av israeliska armén från fem städer på Västbanken, underlätta gränsövergången mellan Gaza och Egypten och frigivning av hundratals av de 7 000 palestinier i israeliska fängelser.

Men varför händer detta nu, efter fyra års palestinskt uppror (intifada), efter 3 000 döda palestinier?

Georges Bushs valseger i november gav utrymme för nya diplomatiska initiativ i Mellanöstern för att försöka stabilisera det ständiga sår som den palestinsk-israeliska konflikten utgör. Efter att Bushs andra administration har hamnat på militär och diplomatisk defensiv i Irak och retat den muslimska och arabiska opinionen i hela regionen efter invasionen i Irak 2003, är den i desperat behov av att visa sig som hårt arbetande för att få fram en uppgörelse som ger palestinier någon form av oberoende stat, vilket de kämpat för i nästan 40 år.

Israel har också intresse av att säkra en period med relativt lugn när man genomför tillbakadragandet från Gazaremsan och konsoliderar sitt grepp om Västbanken genom att slutföra bygget av muren... I slutet av februari beslutade Sharons regering att flytta alla de 7 000 judiska bosättarna från de 17 bosättningsområdena i Gazaremsan, liksom fyra bosättningar i norra Västbanken –

alltihop till den 20 juli. Samma möte beslutade också om murens sträckning söder om Jerusalem, vilket understryker Israels beslutsamhet att annektera delar av Västbanken och permanent svälja dess 120 judiska bosättningar och 230 000 bosättare i själva Israel.

Ett israeliskt tillbakadragande från Gaza under eldgivning från Hamas och andra kämpar skulle vara en stor propagandaförlust för Sharon. Det skulle tillåta palestinierna att återge reträtten från Gaza som en seger för det väpnade motståndet. Israel har bestämt sig för att det finns lite att hämta vad gäller resurser (vatten, jord, mineraler) genom att hålla fast vid Gazaremsan och att det är bäst att lämna det som ett öppet fängelse, formellt under ”kontroll” av den palestinska myndigheten och Hamas men utan suveränitet över gränser, lufttrum eller ens inre säkerhetsstyrkor. Bortforslandet av bosättare som vägrar flytta kan framkalla obehagliga scener, men de kommer att få rundhänt kompensation och omplaceras i förskansade bosättningar på Västbanken.

... Abu Mazen var och är en öppen motståndare till intifadan... Under kontroll av Nasser Youssef som inrikesminister är säkerhetstjänsten i färd med att förenhetligas, rensas och alltmer inriktad mot att förhindra angrepp på israel från Hamas och Islamiska Jihad istället för försvar av palestinierna mot israeliska arméns angrepp...

Toppmötet i London med Blair och Condoleezza Rice som värd för Israel och Abu Mazen hade inte mycket mer på sin dagordning än hur man ska få den palestinska myndigheten att slå ner på krafter som vägrar respektera vapenvilan...

I det sammanhanget kan inte socialister välkomna vapenvilan, eftersom den går emot palestiniernas rätt att försvara sig mot brutala och kontinuerliga angrepp från israeliska armén. Under vapenvilan har israeliskt våld, exempelvis dödandet av unga stenkastare, varit vanligt. Vapenvilan tjänar dessutom Sharons och Bushs politiska intressen och kan inte på något sätt användas för att främja intifadans viktigaste mål.

Och detta är den förgiftade kalken i Abu Mazens händer. Han förblir offentligt bunden till grundvalarna i PLO:s och myndighetens politik: en suverän och oberoende palestinsk stat inom gränserna före 1967, fri från judiska bosättare, frigivning av alla palestinska fångar, rätten att återvända för alla palestinier som fördrivits från sina hem och sin jord under och efter 1948 och erkännande av östra Jerusalem som den palestinska statens huvudstad.

Samtidigt har Bush – även om han retoriskt föredrar en oberoende palestinsk stat inom ett sammanhängande territorium – klargjort att han understöder Sharons ståndpunkt att bosättningarna på Västbanken huvudsakligen är ”här för att stanna”, vilket gör Sharon lycklig och en sammanhängande palestinsk stat omöjlig. Likaså har Sharon upprepade gånger upprepat att Jerusalem ”förblir odelat och judiskt” och att de fångar ”som har blod på sina händer” kan förvänta sig att avtjäna hela sitt straff.

Även om vapenvilan varar till ”tillbakadragandet” från Gazaremsan, kommer den inte utan problem att leda till en uppgörelse om en palestinsk stats ”slutliga status”... För att bevara den sionistiska statens judiska karaktär intakt, när demografiska prognoser garanterar en arabisk majoritet inom territoriet under israelisk kontroll om 20 år eller så, krävs två saker: för det första ett desperat försök att fresta den judiska diasporan att komma och leva där – vilket vacklar betänkligt efter tio år av försök med ryska och östeuropeiska judar. För det andra innebär det ytterligare repression av araberna i Israel. Redan nu får de röster som vill göra etnisk rensning acceptabel i inrikespolitiken allt fler anhängare. Varför inte driva ut dem till andra länder som Jordanien, Egypten eller Gazaremsan?

Israel är, kort sagt, en expansionistisk bosättarstat och tills dess sionistiska grunder utplånas och ersätts av en binationell sekulär stat, kan inte fred och rättvisa kombineras i Palestina-Israel. Men eftersom detta inte kan genomföras på grund av konkurrerande historiska anspråk på jord och resurser, kan det inte finnas någon lösning grundad på kapitalistisk privategendom. Endast en socialistisk stat grundad på expropriering av jord och nyckelindustrier under arbetarklassens kontroll kan underbygga en stat utan privilegier för någon religiös eller etnisk grupp och

demokratiska rättigheter för alla.

FifthInternational.Org

Stöd till slovakiska arbetare

För att kämpa mot dåliga arbetsförhållanden och låga löner – de tjänar omkring 1/3 av arbetarna på det ungerska systerföretaget och 1/8 av de i Österrike – startade arbetarna vid Neusiedlers pappersbruk i Ruzomberok, Slovakien ett upprop. En majoritet av arbetarna, 1 223 st, skrev under petitionen, men den officiella fackföreningen tog avstånd från det. Som svar på detta organiserades den nya fackföreningen ZOO Papier. Företaget vägrade erkänna ZOO Papier och har trakasserat och även sparkat 19 arbetare. ZOO Papier har omkring 400 medlemmar – en minoritet av arbetsstyrkan, vilket kan vara förståeligt med tanke på avskedandena och Slovakiens 16-procentiga arbetslöshet. På en demonstration i november krävde 120 arbetare enhälligt:

- Erkänn ZOO Papier
- Återanställ alla avskedade
- Stopp för alla avskedanden
- Omedelbara förhandlingar om kraven från det ursprungliga uppropet och andra sociala krav som ZOO Papier för fram.

Ledningen för Mondi BP, som äger Neusiedler, har nu stämt ZOO Papier för att de ”diskrediterar” företagsnamnet, och kräver 20 miljoner slovakiska kronor (omkring 60000 €), samt en officiell ursäkt i alla nationella medier.

SEKO Post Södermalm anser att det är absurt att en fackförening ska behöva be om ursäkt för att de gör det de ska – kämpa för sina medlemmars intressen. Vi står helt bakom ZOO Papiers krav:

- Erkänn ZOO Papier
- Återanställ alla avskedade
- Stopp för alla avskedanden
- Omedelbara förhandlingar om kraven från det ursprungliga uppropet och andra sociala krav som ZOO Papier för fram
- Lagg ner den skandalösa stämningen

Vi uppmanar också andra fackföreningar att ställa sig bakom uttalandet och liksom vi skänka 500 kr till ZOO Papier.

Iraksolidaritet bildat i Stockholm

Vid ett möte i Stockholm den 23 februari på Kungsholmens gymnasium beslutades att bilda IrakSolidaritet för att avhjälpa den kris som det organiserade motståndet mot ockupationen av Irak hamnat i.

Mötet hade sammankallats av en grupp bestående av följande personer: Henrik Almström, Solveig Giambanco, Eftikhar Hashem Alhusainy, Lasse Lindström, Vivi Löfstedt, Sköld Peter Matthis, Sigyn Meder, Peter Myrdal, Bushra Persson Al-Bauah, Mike Powers, Carl-Magnus Wendt och Gunilla Wettersjö.

Sammanlagt deltog 35 personer på mötet. Närvaron av flera av de äldre deltagarna, som Sköld Peter Matthis, markerade kontinuiteten bakåt till solidaritetsrörelsen med det vietnamesiska folkets kamp mot USA-imperialismen. Initiativgruppens idé att bilda en aktivistorganisation med individuellt medlemskap med en plattform som uttryckligen ger stöd till motståndet godkändes. Den intensivaste diskussionen ägde rum om plattformen. Slutresultatet ser ut så här:

USA UT UR IRAK – villkorslöst och omedelbart!

Ett fritt och självständigt Irak!

Stöd motståndskampen!

Inget svenskt stöd till ockupationen!

Det är en nödvändig och tillräcklig grund för arbetet.

Andreas Malm, redaktör för syndikalistiska Arbetaren, deltog med några likasinnade och förde en fullständigt hopplös polemik mot parollen Stöd motståndskampen. Av någon för de flesta obegriplig anledning menade han att detta var oförsvarligt och bara kunde tolkas som stöd till terrordåden mot shiamuslimerna. När jag och andra påpekade att dessa handlingar knappast hade något med motståndet att göra, upprepade han bara att man måste ta klart avstånd från terrorn mot shiiterna. Ingen ville naturligtvis ge stöd till den terrorn, men när Andreas hävdade att parollen måste kompletteras med en skrivning i stil med Nej till wahhabitisk terror var det inte många som höll med.

Andreas Malm var precis så pedantisk som han beskyllt andra för att vara. Han och några till krävde att få veta vilka som avsågs med motståndskampen. Det var helt klart att de inte förstod det principiella resonemanget. Det tristaste i Andreas uppträdande var att han redan från början klargjorde att han inte tänkte vara med, utan snarare såg sin egen roll som att tala om för oss andra hur det ligger till i Mellanöstern. Efter diskussionen om plattformen lämnade han och några till mötet. Därmed inte sagt att vi delar de konspirationsteorier som andra deltagare uppenbarligen tror på. Det är orimligt att tro att all sekteristisk terror mot olika folkgrupper i Irak bara är ett verk av amerikanska, brittiska, israeliska eller andra säkerhetstjänster.

Parollen om FN och folkrätten ströks redan innan mötet av initiativgruppen. Vi välkomnar detta, men det förekom mycket förvirrade påståenden om vikten av att ha en plattform som är så bred att exempelvis reaktionären Björn von der Esch kan inkluderas. Dominansen bland deltagarna av personer ur 1960- och 70-talets maostalinistiska grupper, medlemmar i KP (f.d. KPMLr) och FIB/Kulturfront utgör en fara för IrakSolidaritets framtid.

Den grupp som tog initiativet valdes också till interimskommitté som ska förbereda ett årsmöte i höst där en ”riktig” styrelse ska väljas. Den ska också utarbeta en text som förklarar plattformen. IrakSolidaritet ska delta i demonstrationen den 19 mars och sprida ett eget flygblad. Medlemsavgiften är preliminärt 100 kr och Arbetarmakt uppmanar alla antiimperialister att ansluta sig och kämpa för sin övertygelse.

Den som är kritisk till dominansen av stalinistiska krafter vinner inget på att följa Andreas Malms sekterism. Om inte antistalinistiska socialister kämpar för sina uppfattningar, kommer rörelsen obönhörligen att domineras av stalinism och borgerlig nationalism.

Andreas Malms kommentar till mötet i Arbetaren den 4 mars, där han pläderar för en närmast obefintlig ”frihetlig antiimperialism”, kritiserar i många avseenden helt riktigt stalinisternas hållning till kampen i Irak. Men varför ge upp redan innan kampen börjat om det politiska innehållet i solidaritetsrörelsen? Det misstaget begicks av många antistalinister när FNL-grupperna växte fram. Vi tänker inte göra om det misstaget, utan slåss för vår rätt att delta i rörelsen.

Det är möjligt att Andreas Malm känner till vad som hände med den trotskistiska rörelsen i Vietnam – den utplånades fysiskt av stalinisterna med Ho Chi Minh i spetsen. Detta har dock aldrig hindrat trotskister från att kämpa tillsammans med FNL mot den amerikanska aggressionen och ockupationen av landets södra delar, samtidigt som vi kämpat mot stalinismen. Om vi enbart skulle, vilket Rättvisepartiet Socialisterna tenderar att göra, ge stöd till de krafter som mer eller mindre delar alla våra politiska ståndpunkter skulle vår solidaritet reduceras till kommenterande vid sidan av. Det kanske förklarar varför ingen från RS deltog i bildandet av IrakSolidaritet.

Andreas Malm är ingen vanlig anarkistisk antitrotskist. Han är svag för Socialistiska Partiets variant av centrisk ”trotskism”. SP:s hållning till motståndet i Irak liknar Malms, vilket säkert förklarar varför inte heller SP deltog på mötet.

Malms polemik inbegriper även mig själv och flera andra kamrater från Arbetarmakt som deltog på mötet. Vi kallas för "roströda ultratrotskister". Bildspråket är inte särskilt klart, men vi tar det i sammanhanget som ett hedersomnämmande.

Per-Olof Mattsson

Lämna vårt land nu

Hassan Juma'a Awad är generalsekreterare för fackföreningen vid Iraks Södra Oljebolag och ordförande i Basras oljearbetarfack. Vi återger här större delen av en artikel som tryckts i den brittiska The Guardian den 18 februari.

Vi genomlevde mörka dagar under Saddam Husseins diktatur. När regimen föll ville människor ha ett nytt liv: ett liv utan bojor och terror, ett liv där vi kunde återuppbygga vårt land och njuta av dess naturrikedomar. Istället har våra samhällen angripits med kemikalier och klusterbomber. Vårt folk har torterats, våldtagits och dödats i sina hem. Saddams hemliga polis brukade på natten krypa in i våra hem över taken. Ockupationstrupperna slår nu in våra dörrar i fullt dagsljus. Media visar inte ens en bråkdel av den förstörelse som drabbat Irak. Journalister som vågar rapportera sanningen har kidnappats av terrorister. Detta underlättar ockupationens dagordning, som syftar till att eliminera vittnen till dess brott.

Arbetare i Iraks södra oljefält började organisera sig snart efter att brittiska ockupationsstyrkor invaderat Basra. Vi grundade vår fackförening, Södra Oljebolagets Fackförening, bara elva dagar efter Bagdads fall i april 2003. När ockupationstrupperna höll sig tillbaka och lät Basras sjukhus, universitet och offentliga service utsättas för bränder och plundring, medan de bara försvarade oljeministeriet och oljefälten, visste vi att vi hade att göra med en brutal styrka som var beredd att framtvinga sin vilja utan hänsyn till mänskligt lidande. Redan från början hyste vi inga tvivel om att USA och dess allierade hade anlänt för att ta kontrollen över våra oljeresurser.

Ockupationsmyndigheterna har behållit många av Saddams repressiva lagar, inklusive den från 1987 som berövade oss grundläggande fackliga rättigheter, bl.a. rätten att strejka. Vi har ännu idag inte fått officiellt erkännande som fackförening, trots att vi har 23 000 medlemmar i tio olje- och gasföretag i Basra, Amara, Nassiriya och upp till provinsen Anbar. Vi får emellertid vår legitimitet från arbetarna, inte regeringen. Vi anser att fackföreningarna ska verka oavsett regeringens önsknings, tills folket slutligen kan välja en verkligt ansvarig och oberoende irakisk regering, som representerar våra intressen och inte den amerikanska imperialismens.

... Vår fackförening har redan visat att den kan stå emot ett av de mäktigaste USA-företagen, Dick Cheney's KBR, som försökte ta över våra arbetsplatser med skydd av ockupationsstyrkorna... Vi kämpade också mot USA:s ståthållare Paul Bremers löneskala, som dikterade att arbetare i offentlig sektor får tjäna 69 000 dinarer, vilket motsvarar 35 USA-dollar, medan han betalade ända upp till 1 000 USA-dollar per dag till tusentals legosoldater. I augusti 2003 strejkade vi och stoppade all oljeproduktion under tre dagar. Ockupationsmakten tvingades höja lönerna till minst 150 000 dinarer.

Vi ser det som vår plikt att försvara landets resurser. Vi avvisar och kommer att motsätta oss alla försök att privatisera vår oljeindustri och nationella resurser. Vi betraktar denna privatisering som en form av nykolonialism, ett försök att påtvinga en permanent ekonomisk ockupation som ska följa på den militära.

Ockupationen har avsiktligt främjat en sekteristisk uppdelning av sunni och shiia. Vi kände aldrig till det slags uppdelning tidigare. Våra familjer gifte sig med varandra, vi levde och arbetade tillsammans. Och idag motsätter vi oss denna brutala ockupation tillsammans, från Falluja till Najaf till Sadr City. Motståndet mot ockupationen är en av gudagiven rätt till irakierna, och vi ser oss själva som fackförening som en nödvändig del av detta motstånd – även om vi kämpar genom att använda vår industriella makt, vår kollektiva styrka som fackförening, och som en del av det civila

samhälle som måste växa för att kunna besegra både de fortfarande mäktiga saddamitiska eliterna och den utländska ockupationen av vårt land.

Bush och Blair bör minnas att de som röstade i förra månadens val i Irak är lika fientliga till ockupationen som de som bojkottade valet. De som gör anspråk på att representera den irakiska arbetarklassen medan de uppmanar ockupationen att bli kvar en tid, på grund av "rädsla för inbördeskrig", talar faktiskt bara för sig själva och den minoritet irakier vars intressen är beroende av ockupationen.

Vi kräver som fackförening att utländska ockupationsstyrkor och deras militärbaser dras tillbaka. Vi vill inte ha en tidtabell – det är en förhållningstaktik. Vi kommer att lösa våra egna problem. Vi är irakier, vi känner vårt land och vi kan ta hand om oss själva. Vi har medlen, kunskaperna och resurserna för att återuppbygga och skapa vårt eget demokratiska samhälle.

Motståndet mot ockupationen

Den 5 februari demonstrerade 1 200 personer i Köpenhamn mot de danska truppernas deltagande i ockupationen. Arrangörer var 344 konstnärer och universitetsanställda.

Den 13 februari ägde en konferens rum i Frankfurt för stöd till det irakiska motståndet. Syftet var att samla de olika krafter som arbetar för och stödjer det irakiska motståndet med målet att anordna en internationell konferens till stöd för motståndet. Representanter för solidaritetsgrupper från Europa (Spanien, Frankrike, Tyskland, Italien, Turkiet, Storbritannien, Grekland, Österrike, Danmark, Norge, Schweiz, Nederländerna) och Mellanöstern (Irak, Palestina, Libanon) deltog i konferensen.

Konferensen fördömde ockupationen och det odemokratiska valet i slutet av januari. Valet används nu för att demonisera motståndet som "terrorister" och EU hyllar "valet" som "ett steg mot demokrati" och legitimerar inte bara ockupationen utan även i efterhand anfallskriget. Konferensen bekräftade att motståndet är den enda legitima representanten för det irakiska folket.

Kritik riktades mot en del inom antikrigsrörelsen som använder den missvisande parollen "Nej till krig och terror", som likställer den folkliga motståndskampen med terror. Delegaterna beslutade att hålla en internationell konferens till stöd för det irakiska motståndet och i solidaritet med hela det arabiska folkets kamp för nationellt oberoende och suveränitet. Konferensen kommer att äga rum på årsdagen av den palestinska intifadan i slutet av september 2005. Den kommer antingen hållas i Grekland eller Italien, där det finns en omfattande rörelse mot USA-imperialismen. Målet är att bana väg för bildandet av ett europeiskt och internationellt nätverk till stöd för folkens frihetsstrider och dess nuvarande frontlinje, det irakiska motståndet.

Beslut fattades också om att intensifiera kampanjen för frihet för den kidnappade ledaren för Iraks Patriotiska Allians, Abduljabbar al-Kubaysi, som en symbol för alla politiska fångar som ockupationsmakten håller. Det framväxande nätverket kommer också att initiera och ge stöd till mobiliseringar mot USA:s militärbaser i Europa. De används som stödjepunkter för ockupationen av Irak med samtycke även från regeringar som hycklande påstår sig vara mot kriget.

Konferensen beslutade slutligen att utfärda en uppmaning till folken i hela världen att delta i den globala aktionsdagen den 19–20 mars med anledning av den andra årsdagen av invasionen. Den plattform som förespråkas bör innehålla stöd till det irakiska motståndet och det irakiska folkets kamp för nationellt självbestämmande.

Samordningskommittén kan nås per epost:

free_iraq@ilps2001.com I den tyska staden Mainz demonstrerade 12 000 personer, många med plakat med budskap som "Bush go home", "No. 1 Terrorist", den 23 februari i samband med Bushs besök i Tyskland. Även om Bush undkom den stora protesten, lyckades en liten grupp demonstranter rusa mot hans bil när han lämnade Mainz för att besöka den amerikanska basen i det näraliggande Wiesbaden. De greps och bortfördes försedda med handfängsel. Besöket bevakades av

10 000 poliser.

Oavsett Bush eller Schröder: Kamp mot imperialismen

Vi återger delar av ett flygblad som våra tyska kamrater i Arbeitermacht spred i samband med Bushs besök i Tyskland den 22 och 23 februari.

Bush är den mest hatade politikern i världen. Utan ett stort uppbåd av snutar vore Bushs statsbesök omöjligt. Sitt dåliga rykte har han ärligt förtjänat.

Det av honom med genomskinliga förevändningar startade kriget mot Irak kostade tiotusentals irakier livet. Ockupationen av landet med USA-trupper och deras krigskumpan Blairs soldater bryter inte bara öppet mot den så ofta frambesvurna "folkrätten", den tjänar också kontrollen över och utplundringen av landet. Det nyligen avhållna valet av en marionettregering bidrar inte till att införa demokrati i Irak, men väl att få ut oljan obehindrat ur Irak...

Men ändå är väl Schröder och Fischer och deras "gamla Europa" ett humanare, fredligare alternativ till Bushs politik? Nej! I likhet med Bush strävar de också efter målet att skaffa de egna kapitalisterna det nödvändiga globala svängrummet för profiter... Inte fredskärlek utan ett bestämt intresse och den egna militära svagheten dikterar de röd-grönas politik.

Hur fredsälskande den tyska politiken egentligen är visade sig genom att de inte heller gjorde något alls för att hindra förberedelserna och genomförandet av Bushs och Blairs krigståg. Trupper och material skickades bl.a. via USA:s baser i Tyskland...

Massdemonstrationer i sig räcker inte för att tvinga regeringar och det bakom dem stående kapitalet att sätta stopp. Därtill krävs effektiva aktioner som blockader av hamnar, flygplatser och militärbaser för att kunna utöva ett verkligt ekonomiskt tryck. Där det förekom sådana åtgärder, hade de också effekt. Men för att stoppa den imperialistiska ledarmakten USA och dess allierade krävs det mer än enstaka aktioner. Innan kriget i Irak uppmanade Europafacket till aktioner. Ett riktigt steg, men som så ofta följde ingen handling, ingen verklig mobilisering.

Därmed visade sig också antikrigsrörelsens centrala problem – dess ledning! Reformisterna i Europafacket, LO, PDS, den gröna vänstern, Attac eller de som initierade och ledde "fredsrörelsen", ingen av dem ville ha strejker och blockader, de ville bara utöva lättare tryck på "den fredligare, humana" delen av det borgerliga etablissemang.

De har ingen föreställning om och ingen avsikt att medvetet dra in den miljonstarka arbetarrörelsen i rörelsen. De satsar inte på massans kraft, utan hoppas på det "fredsbevarande" FN. Men FN är inte folkens organ, utan en av ingen vald, okontrollerbar, odemokratisk konstruktion av de ledande imperialistiska makterna.

Den som inte vill bekämpa imperialism och kapitalism, kan inte förhindra Bushs, Schröders eller Blairs förbrytelser. Antikrigsrörelsen förblir vanmäktig så länge den inte använder proletära kampformer...

- Understöd det irakiska motståndet!
- Omedelbart tillbakadragande av alla ockupationstrupper!
- Dra tillbaka alla tyska trupper från utlandet!
- Kamp mot imperialismen!
- För en ny, femte international!

Arbeitermacht–Infomail

Vad håller CWI på med?

I Offensiv den 24 februari publiceras en rapport av Philip Stott från Skotska Socialistpartiets

kongress. Vid kongressen lade anhängare till Socialist Workers Party fram ett förslag om ”Stöd till Iraks folkliga motstånd”.

Ett motförslag kom från anhängarna till Rättvisepartiet Socialisternas internationella organisation CWI. Däri krävdes ”tillbakadragande av alla ockupationsstyrkor och ett stöd till massmotstånd mot ockupationen genom byggandet av arbetar- och bondemiliser som försöker ena alla olika etniska och religiösa grupper i Irak.” Stöd skulle också förvägras ”de reaktionära och antiarbetarklassstyrkor som utgör en del av motståndet i Irak.”

Det framgår tydligt av artikeln att den kanske viktigaste anledningen till CWI:s hållning var påståenden i den borgerliga pressen att SSP stödjer ”halshuggningar i Irak och dödandet av brittiska soldater”.

Frågan är hur vi ska kunna ge stöd till motståndet om vi inte är beredda att ge stöd till angrepp på brittiska soldater. Hur skulle vietnameserna ha kunnat befria sitt land om de inte dödade amerikanska soldater?

Fraserna om arbetar- och bondemiliser syftar bara till att dölja CWI:s kapitulation inför den borgerliga, så kallade allmänna opinionen. Det är inte minst skamligt med tanke på att bourgeoisien i Storbritannien är USA:s viktigaste allierade i Irak.

Protester mot ockupationen av Irak 19 mars

Malmö

Manifestation

Gustav Adolfs torg, Kungälv kl. 12

USA-alliansen ut ur Irak! Stöd irakiernas motståndskamp!

Arr: Irakkommittén i Malmö

Göteborg

Demonstration

Samling Götaplatsen kl 13.00, avmarsch 13.30 mot Gustav Adolfs torg

Mot ockupationen – USA ut ur Irak

Arr: Nätverket Stoppa USA:s krig och Koalitionen för fred i Mellanöstern.

Stockholm

Manifestation

Sergels Torg, kl 13

USA UT UR IRAK! Ockupationerna av Irak och Palestina måste upphöra nu!

Bevara FN för fred – försvara folkrätten! Inget svenskt stöd till USA:s krigspolitik!

Arr: Nätverket mot Krig.

Uppsala

Demonstration

Samling Odinslund kl 12.30, avmarsch 13.00 till Stora torget

USA UT UR IRAK! Inget svenskt stöd till USA:s ockupation! Solidaritet med Iraks kamp för frihet!

Arr: Uppsala Fredskoalition

Östersund

Demonstration

Stortorget, kl 13

USA-alliansen ut ur Irak! Stöd motståndet i Irak!

Talare: Jörn Svensson